

meget, men her, hvor Arbejderes og Arbejdsgiveres Interesser falde saa nøje sammen, bør vi ikke staa splittede og modarbejde hinanden. Det har vist for mange staaet som en Gaade, hvorledes det hidtil er lykkedes at faa Arbejderne til ikke at gøre Oprør mod den Slags Fremsættelser paa deres Vegne. Der er ogsaa begyndt at vise sig Tegn i den Retning, og det er min Overbevisning, at de ville komme mere og mere frem. Naar det Tidspunkt kommer, da der bliver mere og mere Arbejdsløshed, vil Ansvarret herfor til en vis Grad være hos Finansministeren, for en Del hos de Mæglere, der komme, men først og fremmest vil det hvile paa dem, der ikke i rette Tid være med til at værne og varetage de Interesser, som dog maatte synes for dem at være de vigtigste.

Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning til den højtærede Minister i Anledning af et Ændringsforslag, der var fremsat med Hensyn til ædelt Metal. Han mente, at det ikke kunde lade sig gennemføre af toldtekniske Hensyn. Ved at undersøge Toldkommissionens Betænkning vil han allerede der finde den Tanke fremme og de samme Betæneligheder fra forskellig Side, men ligesaa vel som vi føre en Brænderikontrol, Ølkontrol osv. med Beskatning, ligesaa vel vil der kunne føres Kontrol med Salg af Guld- og Sølvvarer. Der er ikke saa mange Guld- og Sølvvareudsalg i Landet, at man ikke gennem Bøgerne kunde kontrollere Indførselen, og det er givet, at eftersom denne Industri har udviklet sig, fortjener den, at der tages Hensyn til den, mere Hensyn, end der tages ved den Told, der er i Øjeblikket, altsaa en Galanterivare-told. Jeg tror ogsaa, rent finansielt set, at det vil have den allerstørste Betydning, at der gøres en Forandring her.

Jeg skal til Slut kun gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører. Han sagde ved sidste Behandling: „Jeg er Beskyttelsesmand“. Det tror jeg ogsaa, at han er, og jeg vil haabe, at han vil vedblive at være det. Han tilføjede saa: „Naar jeg nu kommer ind i Fællesudvalget, vil jeg ikke se Sagen fra et Beskyttelsesstandpunkt, men fra et Samfundsstandpunkt“. Det skulde gøre mig ondt, hvis det var sidste Gang, jeg saa det ærede Medlem som Beskyttelsesmand i den Forstand. Jeg vil haabe, at han vil vedblive at være Beskyttelsesmand og dog se Sagen fra et Samfundsstandpunkt, thi gør han ikke det, saa ere vi solgte, saa ere vi færdige med Toldbehandlingen, saa kunne vi godt sige,

at saa gaar det med den som med saa meget andet. Vi have demonstreret, saa længe vi kunne, og naar vi ikke kunne længere, opgive vi Kampen. Jeg vil sige, at jeg tror, at enhver Ven af vort Haandværk og Industri vil være med til at strække sig saa langt som muligt for at faa en Ende paa disse Toldforhandlinger. Men jeg vil sige til den ærede Ordfører: Der er Grænser, hvorover vi ikke kunne gaa. Han talte om, hvad der var *tilstrækkeligt*, og hvad der var *nødvendigt* som Beskyttelse. Ja, det er relative Begreber, og det er der, at Striden bliver standende. Jeg vil da haabe, at den ærede Ordfører, ligesom han raadede os til ikke at spænde Buen for højt og give Agt paa Forholdene, maa have tilstrækkelig Rygrad — ingen slappe Muskler nogetsteds — til at kunne holde igen, naar det kommer til Afgørelsen. Saa kan han vente Støtte fra den Side, hvorfra han hidtil har faaet Støtte, og hvortil hans Sympatier ogsaa naturlig hendrage ham. I modsat Fald ville vi kæmpe, saa længe vi kunne, for, hvad vi tro, er det rette. Vi ville — det vil jeg sige overfor Arbejderrepræsentanterne — være med til at gaa ned med Tolden paa alt, hvad der kan siges at henhøre til Finanstold, til Told paa Livsfornødenheder o. sl. Vi ville være med til Beskærelser, hvor det kan taales. Men hvor der er Tale om, at en Industri helt eller delvis skal ødelægges, ville vi stampe imod, saa længe der er Liv i os. Det gaa vi ikke med til, selv om det kun er for en eneste Fabriks Vedkommende. Den ærede Finansminister udtalte, at det var forvovent gjort, at enkelte Fabrikker havde begyndt deres Virksomhed umiddelbart før Toldlovens Fremkomst, fordi de troede, at de derigennem kunde vinde frem. Jeg vil dertil bemærke, at i Toldkommissionens Betænkning findes Vidnesbyrd om ganske enkelte Fabrikkers Stilling og Forhold her i Landet. Jeg skal ikke nævne dem, jeg skal blot antyde, at en eneste Fabrik, der laver Hesteskosøm — det er noget agrarisk, det er noget, der falder i god Jord —, er Skyld i, at Danmark har sine Hesteskosøm en Trediedel billigere end hele den øvrige Verden. Dersom det ikke kan blødgøre Agrarhjerterne, saa ved jeg ikke, hvad der kan det. Altsaa, en lille Fabrik har bevirket det. Maa det ikke være et Vidnesbyrd for alle om, at selv om vor Industri og vort Haandværk er af det onde, er det i hvert Fald af det nødvendige onde. Vi ville derfor være med til at skabe saa gode Livsbetingelser som mu-